

PŘEPRAVA A OBJETÍ JAK Z MODRÉ ÚSTŘICE

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Seděl jsem v autě, ve kterém si nemohl ani vteřinu pochybovat o druhu náklonnosti k ligovému klubu. Všude byly rozvěšeny doplňky Sparty Praha. Pod zpětným zrcátkem se houpala spartánská kopačka se spartánským osvěžovačem vzduchu. Na klíčích se kymácela klíčenka ve stejných barvách. Na bočních oknech malé dresy a za zadními sedačkami spartánský míč usazený ve spartánské šále. Skoro se mi chtělo zeptat, jestli tu někdo náhodou nefandí Slávii. Nikdy jsem nepatřil k vyhraněným, ortodoxním fanouškům nějakého klubu, i když samozřejmě některá mužstva mé sympatie mají. Více než druhá, taktně řečeno. Netřeba se zmiňovat, že jsou i kluby ke kterým cítím silné antipatie, ale to není kluby samotnými, jako spíš konkrétními lidmi a jejich přístupem. Celý fotbal je o lidech, a protože lidí, kteří milují a motají se kolem fotbalu je celosvětově hromada, jsou mezi nimi zákonitě i ti nesympatičtí.

„Tak co jste říkali na poslední derby?“ prohodil František, jako by četl mé myšlenky. „Drž raději hubu,“ ozval se okamžitě řidič a Franta vyprskl smíchy. „Jsem čekal, že to vytáhneš,“ povídá mrzutě spoluhráč. „Tak se vám to trochu nepovedlo, no. Dostali jste klepec a nedali jste ani jeden gól. Bože, to se prostě občas stává,“ zlehčoval situaci František. Zachytil jsem řidičův nenávistný pohled v zrcátku a vypadalo to, že jsou témata, o kterých by se mluvit nemělo. Ale naopak přesně takové téma byla voda na Františkův mlýn. „Nic si z toho nedělej. Zklamání je nevyhnutelná součást lidského života,“ povídá smířlivě trenér, ale hned pokračoval: „Tedy, když jsi spartan!“ „Mám zastavit a dát ti pár pohlavků?“ odpovídá řidič vozu a tak nějak jsem z tónu hlasu vytušil, že to nemusí být jen planá výhrůžka. „Soustřed se raději na řízení a nevyhrožuj. Vždyť ti to nikdo nevyčítá, že fandíš žabařům. Je to prostě dědičný, už tvůj fotr byl zaslepený a možná i děda, je to prostě dědičná diagnóza. Jsi v tom úplně nevině,“ vysmívá se dál Franta.

Pak to vzalo rychlý spád. Prudké brzdy, volant ke krajnici. Auto zastavilo, že jsem dal málem hlavičku do sedadla před sebou. Řidič se odpásal, otočil se na sedačce a rukama se natahoval po Frantově krku. Ten dal ruce před obličej a schoulil se. Jak se po něm řidičovy ruce sáply, nepřestával se smát. „Nechte toho! Pitomci!“ zařval na ně spolujezdec a stáhl řidiče zpátky na sedadlo. „Jak malí kluci, fakt!“ „Vždyť to je jen sranda, že jo?“ povídá řidič a Franta s rozesmátou tváří přitakává. „Tak jedem, už je to jen kousek,“ pobízí spolujezdec. Auto se rozjelo, ale hned bylo poznat, že je něco špatně. Zvuk, který se ozval, zná každý zkušenější řidič. Mlaskavý projev s nechutí vozu odlepit se z místa, rovná se píchnutá pneumatika. Vylézáme všichni z auta a stačí jeden pohled, abychom defekt pravého předního kola potvrdili. „To je to vaše blbnutí, vy paka!“ má jasno spolujezdec. „Na krajnici muselo být něco ostrého,“ ospravedlňuje se řidič. Franta raději nic neříká, asi si je dobře vědom, že na překerní situaci má lví podíl. „Doufám, že máš rezervu?“ pokládám otázku. „No jasně, je v kufru. Bude to jen chvilka a přehodím to. Uvidíš, to bude jak v depu ef jedniček, mám to nacvičený,“ odpovídá řidič a já jsem spokojený. Za normálních okolností je přece výměna kola opravdu otázkou chvilíčky.

Mám to vyzkoušené, ale také vím, že může zasáhnout vyšší moc nebo Marphyho zákony a z plánované chvíličky se stane pěkná polízanice.

Díváme se, jak náš mechanik z F1 vytahuje rezervu, vyloví trhací klíč a postupně přikládá hlavici na matky, aby je všechny ve chvíličky povolil. Myslím, že na nás chtěl udělat dojem, tak spěchal ještě víc, než normálně. Povedlo se mu to, pokyvovali jsme hlavami a museli jsme uznat, že je šikovný, tedy alespoň do teď. Ve chvílce byl zas nakloněný do zavazadlového prostoru vozu. Za moment ještě více a nakonec tam skoro celý vlezl. To už jsem, na rozdíl od svých dvou bezstarostných spolucestujících, kteří si začali na krajnici přihrávat mičudu, tušil, že přijde komplikace. „Hele, kluci,“ říká opatrným tónem náš šéftechnik od formulí, „já jsem doma zapomněl hever.“ „Si děláš kozy, ne? Jak můžeš jezdit bez heveru, matlo,“ vyletěl na něj Franta a kopl do něj balónem. Řidič se jen drbal ve vlasech a bylo vidět, jak přemýšlí. „Vím přesně, kde jsem ho nechal. Jsem včera nadzvedával trámek v garáži, abych ho mohl lépe vypodložit. Pak jsem ho tam nechal ležet, že ho dnes naložím a nějak jsem si na něj už nevzpomněl.“ „A co teď budeme jako dělat?“ obává se trenér o včasný příjezd na zápas. „Snad někdo pojede kolem,“ odpovídám za hloupě se tvářícího řidiče a lituji, že auto spoluhračů nás před nějakým časem předjelo. „Jsme tři chlapy, tak to nadzvedneme, ty pod to hodíš kus dřeva a vyměníš kolo, pak to zase shodíme zpátky,“ má jasno Franta.

Na jeho nápad jsem se netvářil moc nadšeně. Zvedání béemwéčka s velkým motorem vpředu mi nepřišlo jako skvělý plán. Vzpomněl jsem si na slova své ženy. Možná mě nakonec nezabije ani ten fotbal, ale odrovnám si záda zvedáním auta ještě před zápasem. No co, našli jsme kus polena na podložení a chystali se nadzvednout pravý předek. Franta zepředu od nárazníku, já u blatníku a vedle mne ještě spolujezdec. „Tři, dva, jedna ...“ odpočítává trenér a ještě než jsme stihli zabrat ozvalo se pořádné křupnutí. Dobrá zpráva byla, že nešlo o moje záda. Za to všichni vyjeveně koukáme na spolujezdce, jak drží v ruce boční zrcátko. „Cos to udělal? No to snad není možný, on mi urval zrcátko!“ piští na celé kolo řidič a pokračuje dotazem: „Víš, jak je drahý?“ To jsme nikdo nevěděli, ale vzhledem ke značce auta se dalo předpokládat, že to pětistovka nespraví. „Jak si to mohl urvat? Tys to jako za něj zvedal? No to je blbec,“ pokračoval řidič, vytrhl zrcátko kamarádovi z rukou a nešťastně si ho prohlížel. „Dál to asi nadzvedávat nebudeme, že?“ dorazil řidiče Franta. Jaký pohled dostal za svou otázku zpět, jsem se už mohl jen domnívat, protože jsem slyšel z dálky přijíždět auto. Vyběhl jsem na silnici a gestem ho zastavil. Nebyl problém poprosit o hever a rychle dokončit výměnu píchnutého kola. Udělal jsem to sám s Frantou, nechtěli jsme našeho kamaráda ještě více popouzet. Ten jen koukal, jak nám to jde a utržené zrcátko pořád držel v náruči. Když bylo auto opět připravené k provozu, povídá Franta: „Nebud' z toho tak špatný, v klubu si platíme pojistku, nahlásíme škodu a zacvaká to pojišťovna. Bylo to při cestě na zápas, tak proč to tak nevyřídit.“ Řidiči se vrátila dobrá nálada, jak kdyby vyhrál v bingu. Mrsknul zrcátko do kufru, skočil za volant a mohli jsme opět vyrazit. Při zapínání pásu strčil lehce do spolujezdce a mrknul na něj. Vše bylo zapomenuto, mohli jsme se plně koncentrovat na přicházející zápas.

S cestováním na venkovní utkání bývá také občas zábava. Malé kluby si nemohou dovolit provozovat své autobusy, i pronájem bývá finančně nedostupný, takže se většinou jezdí vlastními auty hráčů. Ti dostanou zaplacen cesták a všichni jsou spokojeni. Úsměvné může být, když jeden z řidičů přiveze místo slíbeného prostorného „empévéčka“ sporták, kde jsou zadní sedačky opravdu nouzové, maximálně pro děti. Tak vypadá realita, když žena zavelí, že pojede s dětmi na výlet, nedá se jinak, než vzít za vděk tím, co je zrovna po ruce. Zalomené nohy a krky spoluhračů, kteří si vylosují zadní místa se po krátké chvíli po vystoupení z vozu opět srovnají, jen poznámky a chichot ostatních nepolevuje tak snadno, jako křeč v krční páteři.

Už jsem zažil příjezd na zápas i vlakem. Zde musí nastoupit správná logistika a značná dávka předvídatelnosti. Takže vyrazit raději dřívějším spojem, než spoléhat na dráhy a jejich příjezd na čas. Nejsme v Japonsku. Pak je též dobré, zjistit si, jak daleko je nádraží od hřiště. Víš, jak to někde na vesnicích chodí.

Vesnička malebná, sympatická, ale na nádraží to jsou dva nebo tři kiláky. Prostorově objemnější hráči se při takové cestě za zápasem dokáží unavit už při přesunu, těžko pak od nich čekat na hřišti špičkové výkony. Jízda vlakem může mít i další rizika. Takové, ve vlaku zapomenuté zavazadlo s kopačkami či jiným potřebným materiálem, dokáže zápas pěkně zkomplikovat a to nemluvím o přepravce s dresy, protože nikdo přesně neví, kdo ji měl vlastně vzít. A na závěr, jízda domu po vyhraném zápase nemusí být, při sledování adrenalinem nabitého mužstva, pro ostatní spolucestující úplně příjemná. Může se stát, že jízda připomíná přepravu zvířat v dobytčáku, zejména když začne kolovat lahvinka s nějakým domácím elixírem mládí. V tu chvíli lituji všechny průvodčí, hlavně tedy dámského pohlaví. Ty si mohou s takovou partou užít originální chvíle. Lepší kolikrát je, zamknout se v kabině a oželeť zisk z prodeje jízdenek, než si přivodit důvod na sezení u psychologa.

Nedoporučuje se ani cestování na kolech. I kdyby to bylo jen o jednu vesnici vedle. Necvičení fotbalisté převlečení do cyklistického oděvu mohou sice s trochou nadsázky připomínat profesionální tým z Tour de France, ale při bližším ohledání rozdílů najdeš. Nejen v oblečení a nohách do O, ale také ve vybavení, na kterém se cyklista přesouvá. Pravda, doba skládaček, esek, libert, favoritů, sobi 20 a ukrajin již pominula, ale i tak to může být krásná přehlídka dobové techniky. Někteří se vezou na elektrokolech a s jedním prstem v nose zdolávají kopce bez problémů, druzí soptí a plýtvají drahocennou energií již před utkáním. Také společná jízda v pelotonu vyžaduje značný um. Stačí jedna nepozornost a celá jedenáctka se válí v příkopě. Situace pak připomíná založení dočasného místa sběru železného šrotu. Když už se na hřiště hostí přepravíte bez problémů, nikde nemáte jistotu, že vám škodolibý soupeř nevytahá ventilký, neposchovává kola nebo je dokonce někdo neukradne. A to za to fakt nestojí, nemluvě o návratu domů po fyzicky vyčerpávajícím mači. Představ si otrhané zombie postavy vracející se z celodenní šichty v lomu. V tomto případě buď v sedě na kole a s kličkováním po celé silnici nebo se o kolo jen opírají a toužebně vyhlíží dveře domácí hospody. Takového účastníka silničního provozu si jako řidič nepřeješ potkat a tady máš hned celou jedenáctku. To abys je objížděl škarvou v protisměru.

Poslední zážitek z cestování za fotbalem, který mám naposlouchaný od svého táty, je také z krabičky letitých, ale povedených. Při zpáteční cestě se týmu porouchal autobus. Bylo to na odtažení. Naštěstí bylo komu zavolat, ale musím uvést, že v té době nebyla jízda na korbě nákladáku ještě takovým dopravním prohrěškem, jako je dnes. Takže přijel ochotný Říša. Měl před domem zaparkovaný hasičský robur s plachtou a na korbu naházel jen pár školních židlí. Když jsi v nouzi a trčíš někde na samotě, každý odvoz ti přijde jako dokonalý luxus. Tedy alespoň na první pohled. Hráči i s realizačním týmem naskákali na korbu pod plachtu a uvelebili se na židličkách. Mohlo se jet. Říšovi, který byl zvyklý jezdit s majákem k hasičským zásahům, však nedošlo, že nejede hasit, ale naložil partu kamarádů. Jel s nimi jak na výjezd a naši hráči nevěděli, jakou zaujmout na korbě polohu, aby nelítali od sajtny k sajtně, i s židličkami. V nouzi utvořili živý řetěz a jeden držel druhého, scéna jak z Modré ústřice. Kabina nebyla v dosahu, aby se na ní dalo bouchat a mobilní telefony tehdy samozřejmě nebyly. Říša s rádiem puštěným na plné pecky si neuvědomoval, jakou horskou dráhu svým kamarádům v zatáčkách připravuje. Není třeba příběh natahovat. Všichni přežili. Bylo pár modřin a přání snadné a pohodlné cesty domů se rozplynulo v nenávratnu. Jinak se ale nic vážného nestalo. Po zastavení dostal Říša pár kopanců do zadku a všichni se svorně vydali vyléčit do hospody. Byla přece sobota.